

Pan Pavel Štingl se narodil 16.6. 1960. Dětství prožil na Dlouhé Třídě.

První 3 roky základní školy studoval v Šimáčkově ulici. Škola ho nezaujala. Jeho názor změnila až návštěva otevřených dveří učňovského oboru.

35:25 „A pak teda moje maminka se dopustila, když se teda ptáte, co jsem dělal potom tak se řešilo, jestli můžu jít na nějakou školu nebo ne. Já jsem k tomu opravdu neměl vysvědčení, ani abych se k tomu ucházel, a ona udělala velmi rafinovanou léčku, že mě vzala na nějaký otevřený den učňovského oboru – [Aerovodochody]. Představte si takovou halu, nedohlédnete konec, a ta byla samý takový stolky pro ty učně těch, nějakých strojních zámečnicků a měli tam takový klíče a já jsem si říkal „Ježišmarja, tady u toho svěráku 3 roky“ a jak jsem se začal tý škole věnovat a pak jsem měl vyznamenání a šel jsem teda na průmyslovku do Panský.“36:31

Potom co se začal rozpadat komunismus, se rozhodl navštívit i jiné východní země, aby viděl, jak se politika vyvíjí u nich. Při té příležitosti o všem dění točil filmy.

42:27 „Ty naše události se přesunuli do Rumunska. Tam bylo hroznejch televizních různých týmů.“42:33 / 42:44 „Natočil se tam právě zajímavěj film, kterej byl pro mě první takovej v řadě mnoha dalších o tom jak končí socialismus a co se s tou zemí stane, o bezradnosti, o hroznejch mentálních propadech.“ 43:00

Pan Štingl se podílel na založení památky na připomenutí údělu židů za 2. světové války s názvem Bubnování pro Bubny. Díky jeho zájmu o historii holokaustu se rozhodl vytvářet kulturní centrum v prostorách nádraží Bubny. Stejným způsobem se snažil v Lidicích vytvořit nové a moderní muzeum, které by zaujalo více lidí. Pomocí příběhů ukazuje poučení i z nedávné minulosti.

46:45 „Člověk si musí uvědomit, že ono bohužel je trochu války v každým z nás. Víím že o tom třeba momentálně nechcete přemýšlet, ale válka je součástí nějaký biologický podstavy člověka.“ 46:57 / 47:12 „Nabídnout nějakou ideologii je velmi snadný a nečekaně rychlý, jak na to lidi reagujou.“47:19